

Opnieuw.

Colofon:

Copyright © 2023 Marije Hage
beeld omslag: Marije Hage
druk- en bindwerk: pro-book.nl

Voor papa

Voor aanvang

Soms moet je het leven opnieuw leren leven.

In het jaar dat mijn vader stierf, aan de gevolgen van Covid, werd ik veertig. Beide gebeurtenissen hadden een diepgaand effect op mij.

Het sterven van mijn vader, omdat zijn leven voor mijn gevoel nog niet klaar was, maar ik wel verder moest zonder zijn lijfelijke aanwezigheid. En het betreden van een nieuw decennium, het ouder worden en daarmee de vraag naar de betekenis van mijn eigen leven.

In deze bundel stel ik de vragen die speelden opnieuw hardop. Aan mijzelf, aan het leven.

Ik rouw.

En ik heel.

Ik herbeleef herinneringen van vroeger en begin opnieuw.

In dit boekje staan er naast de kleine verhalen ook drie vragen in *cursieve letters*, verspreid over de pagina's, aan jou. Misschien helpen de verhalen en de vragen jou met waar je op dit moment mee bezig bent in het leven.

Achterin vind je een pagina om notities te kunnen maken. Van jouw eigen rouwen en opnieuw beginnen.

Liefs, Marije

Hoe begin je?

Nieuwe ochtend.
Wek jezelf voor zonsopgang.
Stap in de wereld van nevel en stilte.
Laat je ogen wennen aan de schemer.

Vogels fluiten hun lied
zoals altijd
zoals nooit tevoren.
Wind waait vol belofte.

Ooit zo de ochtend gezien, als een eerste keer,
als een eerste dag?
Ooit eerder zo zacht?

Leg je vragen van de nacht in het natte gras.
Wacht tot ze verdampen.

Misschien komen antwoorden
op vragen
als je ze los laat
en dat
maanden later
als je op weg bent
ergens naartoe
volkomen onverwacht
ze je toevallen
als frisse regen
in de lente.

Alles was nog zand in die eerste dagen. Lange stalen rijplaten, waarover we fietsten. Dit is jullie nieuwe woonplaats. De rand van de stad lag er onuitgevoerd bij. Niets was nog heel, niets was nog zeker. Ik fietste de toekomst in. Het landschap was een spiegel voor mijn eigen binnenwereld, op de rand naar volwassen worden. In mij lag ook nog niets vast. Ik was op weg. Ik wilde iemand worden.

Het waren dagen van verwachting. Aan de rand van de stad was er een zandwinning. Een uitgegraven kuil van enkele honderden meters. Links daarvan de moestuinen, het complex waar mijn vader later een tuin zou onderhouden, om zijn hoofd te laten waaien, om iets te doen met zijn handen, om net als zijn vader de aardappelen te planten en te rooien, om terug te keren naar de basis, om even aan niets te denken.

Rechts de boerderijen en het plekje waar we in de zomer zouden gaan zwemmen met andere klasgenoten, die zich vrienden noemden. Daar waar de ouders van een van de jongens meezwommen in de pauze van hun werk op de boerderij. Alles gooiden zij uit en sprongen naakt in het water. Ik wist niet waar te kijken. Staarde in de verte. Hoopte dat de volwassenheid snel zou komen. En dat ik avonturen zou gaan beleven waarvan ik iets zou snappen.

Bijen vliegen heen en weer. De blauwe bessen kleuren, een paar frambozen zijn te plukken. Mijn schoenen liggen uitgetrapt naast de stoel. Tuindeur open. Liggen in de warmte. Loomheid als herinnering.

Avonden na warme dagen. Voldoening, zelfs of misschien wel juist, als er niets noemenswaardigs is gebeurd. De dag geleefd. Voeten in het gras. Zon die stijgt en zindert en ook weer onder gaat. Drinken in de schaduw. Wachten op niets.

Plannen zakken in het warme kussen van de stoel. Tussen wimperharen door kijk ik af en toe op. De wereld draait nog steeds. Geluiden en gescharrel.

Ergens wordt een feest gevierd. Een jarige toegezongen. Ergens gillen pubers op fietsen op weg naar het water. Op weg naar avonturen en eerste keren en in zeven sloten tegelijk lopen.

Ergens is deze dag langer dan een dag. Voor altijd lig ik hier.
Te midden van alles.

Een oud docent van mij is jarig, zie ik op facebook.
Zij is dichteres.
Vroeger hield ik van gedichten.

Ik houd nog steeds van gedichten.
Het lijkt wel alsof ik nu minder tijd heb
om gedichten te lezen.
Nee.
Om ze goed te lezen.

Wat heb ik met de tijd gedaan? Ergens achtergelaten
in een kastje, op een vochtige plek in het huis,
half opgegeten door zilvertisjes?
Weggestopt in een hoekje van mijn agenda?

Of doet de tijd het zelf?
Stiekem
er steeds meer van door gaan,
als je ouder wordt.

's Ochtends vroeg, er is nog niemand. Alleen de wind, het zand, het water. Een aantal verdwaalde peuken. Sporen van gisteravond. Brandhout, een kampvuur dat is gemaakt. De hond is mee, maar houdt niet van zwemmen.

Vanaf de handdoek blaft ze één, twee keer, terwijl ik in het water zak. Door de plotselinge kou stikt automatisch mijn adem. Happend naar lucht, is het alsof iets in mij opnieuw wordt aangezet. Re-set. Leven stroomt binnen.

Ik maak een paar slagen, laat alles in het water. Laagjes, stress, muren van de afgelopen dagen. Drijvend op mijn rug loopt de hemel over, onder wordt boven. Zo begrijp ik, het is andersom. Ik ben het zelf die het leven weer in stroomt.

Terug naar mijn handdoek. Terug naar warm zand, de zon en de hond. Ik leg mijn hoofd tegen haar warme lijf, terwijl ze me lodderig aankijkt alsof ze van het leven alles allang begrijpt.

De appel ligt op het puntje van het bord,
snijd een mes aan een kant
de lange vingers druipen
dag dag
bananenschil
dag dag potje probiotica
dag dikke stapels
werk
Motregen valt
blaadjes waaien
geraniums verteren
nog een laatste streepje zon
nog een laatste zomerdag
nog even
blaadjes in het gras
opa op de maaier
opa aan het schoffelen
aarde woelt onder en boven
wormen komen
opa op klompen
overall aan en op zijn knieën
wie is opa?
Ik weet het niet.
Opa gaat werken en vertelt met zijn handen en met zijn armen
met zijn knieën die niet meer willen
met zijn rimpels en bedachtzaamheid
opa zwijgt
opa is er maar is er ook niet
hij loopt door de tuin.
hij waait naar alle kanten.
De tuin knapt er van op.

De mist trekt op.
in een rij gaan de koeien
druppels hangen aan de bladeren.
Kruisspinnen spinnen
in één nacht hun nieuwe
web.

Zo zou ik willen gaan. Altijd mijn huis kunnen maken.

Niet opgeven.

Draden spinnen. Springen door de lucht.
Neerkomen en een brug hebben gemaakt.
En dan wachten.

De duiven pikken beukenootjes in het gras. Het is zo volop
herfst,
zo bruin en goud en rood,
van rozen
zijn er bottels over,
omhullend wat in het voorjaar weer gaat komen. En ook al
kijk ik,
ben ik toeschouwer achter raam, naast verwarming,
sokken aan, hoofd in handen,
ben ik ook daar,
buiten, bij de duiven.
Ik pik, en vlieg
en schuil.
Ik ben de beuk en de herfst zelf,
ik ben de muziek in mijn eigen kamer,
ik ben de ontroering die ik ervaar.
Eenheid,
splijt een ruimte open,
dwars door gepieker en to do,
dwars
door nieuws en laatste social media,
genade in een
vol moment,
vonk in mij en vonk daar
die elkaar raken
of hoe dan ook
weten dat niets voor niets is.
Troost.
De diepte van het leven.
De rijkheid.
Altijd
direct voor mijn ogen.
Als ik het wil zien.

De ketel slaat aan tik tik tik
Een ritme
om weer bij in slaap te vallen
nog even te doezelen
de regen valt op de erker tik tik tik
een ritme om nog even om te draaien
De verwarming slaat aan tik tik tik
de borden op tafel
de thee die nog moet koken
de eieren in water de roomboter
buiten de koelkast houden
warm om te smeren tik tik tik de hele nacht slapen dat is wat we
niet
meer zo vaak doen
slapen met koude voeten slapen met
kruiken slapen met elkaar rug tegen rug buik tegen buik
Praat met me, fluister alles in mijn oor
Tegen mijn nek, fluister tegen de kant van mijn haar
Waar mijn haar begint, het zacht van mijn nek
De onschuld van die plek
Praat en vertel
ik wil het horen, ik luister dit keer echt
Ik zal niet beginnen over mijn eigen dingen
Ik zal luisteren
ik zal jou laten praten

Hoe begin je opnieuw?

Desinfecteren, mondkmasker,
spatbril pakken.

Handschoenen aan. De deur door,
units, gangen, kamers.

Engelen ruisen voorbij in
gele weggooischorten. Houden alles in de gaten.

Glimlachen:

het gaat goed, vrees niet.

En in het midden vind ik jou,
als in het oog van een storm,
een vreemde woordeloze kalmte
alleen jouw adem.

Het lijkt alsof je elk moment zou kunnen ontwaken
en praat ik maar tegen je, fluister op het
ritme

van de machines: Hou Vol.

In alle slechte berichten
heb ik ondervonden
dat je ook kunt vasthouden
(of is het loslaten)

aan niets. Dat je hopeloos hoop kunt hebben.

Advent is verwachten
dus dan doe ik dat.

Normaal gesproken vind jij kerst maar een heleboel poespas
toch bid ik dat je wakker mag worden,
liever vandaag
dan morgen.

Houd er rekening mee, zegt de arts, dat dit nog weken kan duren.
Maar houd er ook rekening mee, dat één van zijn organen
vandaag of morgen zegt: het is genoeg.

We lopen een marathon waarvan we niet weten hoelang hij gaat
duren. Of nee, mijn vader legt die marathon af. Hij vecht voor zijn
leven. Wij kunnen alleen toekijken, machteloos en liefdevol.

We houden zijn hand vast. Praten tegen hem. Strelen zijn haar.

Hij kan je niet horen, zegt de ene arts. Wie weet wat hij hoort, zegt
een andere verpleger.

De machteloosheid slijt mijn hart open.

Leert mij kijken in de diepte van het leven,
leert mij de grondeloze grond te zien die de liefde is.

Een nieuwe vorm van bestaan blijkt mogelijk.

Eentje waarin de dagelijkse onzekerheid een plek krijgt.

In mijn telefoon vind ik twee oude voicemailberichten van mijn
vader.
Ik beluister ze en sla ze op.

Nu
jouw ogen wijd open
Wijd open
blauw

blauwe ogen
zoals oma's ogen.
Jouw ogen.

Je hebt je ogen
open

En ben jij daar?
Hoeveel
van jou
is daar binnen?

Wat maak je mee
van
wat wordt gezegd
gekoppeld en ontkoppeld
gesjord en gesjouwd
aangeraakt en gestreeld

aan jouw lichaam

Zijn jouw open ogen
het begin van
de broze reis
terug

naar ons toe?

Kunnen we de jaren
die we niet meer gaan hebben
persen in de uren
die ik zit aan jouw bed
en jouw hand vasthoud

kunnen we alle keren
dat
ik jouw hand niet meer zal kunnen
vasthouden
in dit moment vangen

dat ik dan jouw hand vasthoud
en

dat in dat vasthouden alle vasthouden zit
en

in het loslaten alle loslaten
en

als ik dan wegga
in het weggaan
alle keren dat we elkaar nog gedag zouden zeggen

dag tot morgen
dag tot de volgende keer
dag
dag
dag

ik houd van jou.

De kamer vult zich met jou
met elke ademteug
wij zijn een kring om jou heen,
dragen jou met liefde
moedigen je aan
als was je een moeder die haar kind baart.
wij willen jou niet kwijt.
Afscheid en loslaten, woorden die nog zo vers zijn
zo ongewoon zo plotseling
in ons bestaan
Maar alles is ineens anders
binnen een paar weken
En ook dit kan blijkbaar
dat er slecht nieuws is
en dat de dag nacht wordt
en dat er daarna toch weer een ochtend is
een zon die opgaat
stappen die gelopen moeten worden
En ook dan is er weer
een nieuwe drempel
en een nieuwe
waar wij met jou over heen kunnen gaan
Tot aan die laatste
de drempel die jij zelf gaat nemen
En je neemt hem
volop
je lichaam is
op
je ademt nog een paar keer,
alsof je leegloopt,
alsof jouw ziel zich uitspreidt
wijd over de kamer, rijkelijk
alsof je ons een laatste groet

een laatste gebed
een laatste zegen meegeeft met jouw adem,
zo adem je jezelf uit
alles in die adem is
opluchting en zoet verdriet en afscheid en
liefde en overgave en geschenk
nog nooit was je zo ver weg
en zo dichtbij
tegelijk
ik laat je gaan
terwijl ik je hand vasthoud.

Ik wil de as op mijn voorhoofd voelen
ik wil de vinger met de as voelen
drukkend op mijn voorhoofd. Sla het kruis maar in mijn vlees
bedek mij met stof. Desnoods doe ik het zelf.
Zal de takken branden, de palmen van vorig jaar
waarmee we de hoop nog dichterbij probeerden te juichen,
waarmee we de stad binnentraden,
en schoorvoetend onze plek weer wilden innemen.
Laat mij dit jaar maar de as voelen
de as van de wereld
de as van mijn fouten
de as van mijn vader.
Mijn vader die dagen op de IC,
gebroken op alle plekken van zijn
lichaam, moest sterven. En dat ik boos was
op Jezus, die maar zo kort hoefde te lijden.
En mijn vader dan?
Die weken
van slangen en uit elkaar getrokken worden
moest ondergaan, hoe veel kan een lichaam aan.
Ik zal wel moeten gaan
en mijzelf tot de as verhouden.
Tot het stof.
Ik zal wel moeten
sterven
en opstaan en weer nieuw worden.
Anders dan voorheen.
Laat de klokken slaan
Brand de takken
Geef mijn voorhoofd de as.
Sla het kruis.

Ik ben aan de binnenkant
van de rouw beland.

Opnieuw, hoe begin je?

Groene blaadjes in de bomen. Een zonnetje en langzaam iets van hoop of nieuw geluk. Ik sleep mijzelf de dagen door. Daar een struik en een schep in zetten, daar een ijsje. Daar een boek en een bladzijde die opengeslagen is. Vinden of er iets is dat hoop geeft. Vinden of er iets is dat beklijft. Iets vinden dat een bodem raakt, zich wortelt, en weer tot bloei komt. Zo wacht ik op het voorjaar. Zo wacht ik de rouw af. Zo wacht ik op nieuwe dingen. Zo wacht ik, terwijl de wereld draait. Nachten worden dagen, worden, nachten. Uilen vinden nieuwe nesten, vliegen over met muizen, vinden de maan. Weten zich gedragen.
De buurman rust op zijn schep.

Krakend verse lucht. Vrieskou.
Een heldere sterrenhemel zo ver als ik kijk.
Magisch en beangstigend tegelijk.
Zo veel
en zo ver.
Dieptevrees.
Mijn hoofd tolt van gedachten. Waar en hoe ver,
en waarom en wij hier. Zo klein. Zo teer.
Zomaar op een planeet.
Zomaar in een tijd.
Zomaar.

Ik wrijf mijn handen warm
om weer naar hier te komen.
Mijn voeten op de aarde.
Mijn adem uit mijn mond.
De hond holt al weer
vooruit
niet geremd
door existentiële mijmeringen

Leven is liefde
liefde is sterven
sterven is opstaan
in het hart
van het bestaan
in het oog van de naald
in de as na het vuur

Scheer langs de voegen
drink wijsheid

levend een weg
kruipend een pad
stromend en lachend

de achterkant is
even

is dat echt

druipt mijn hart
leegt mijn ziel
laat ik mij
vallen
en wie vangt mij op?
Laat ik mij vallen
wie vangt mij op?

Ik ben een kunstenaar
die
kan zijn
bij wat is
zodat het weer
gaat stromen

Veel huizen branden nu de open haard. In de straten hangt de lucht van vuur en hout. Het is koud. Ik duw mijn handen diep in mijn zakken. Volgende keer handschoenen mee.

De sloot kleurt zwart in de middag. Groen kroos aan zijkanten. Een paartje eenden zwemt geruisloos langs. Het mannetje voorop. Ik loop met mijn handen in mijn rug. Vingers in elkaar geknoopt. God. Ik loop net als mijn vader.

Ga de brug over. En dan levenslang lopen. Op naar de tuinen aan de bovenkant van de berg. Op naar de lente. Naar de druipende takken. Naar de vochtige dauw. De dauw die 's ochtends hangt als mist in mijn hart. De natte tegels en het natte gras. Nooit heb ik gegruweld om de nieuwe dag. Altijd wel weer aangaan. Het aangaan. Ik kom met moeite uit bed, dat is waar. Stoffig leeg hoofd, smoezelig van gister en de nacht, stramme ledenmaten, stijve spieren. Een leven in een keer leven.

Geef mij maar een opdracht. Geef mij maar een opdracht. Geef mij maar een opdracht.

Teken eens een fantasiewereld

Bomen met blaadjes en heerlijk water
met de temperatuur om te zwemmen
en zo helder en zo heerlijk
en vissen die met je meezwemmen en je geheimpjes vertellen

en geiten die springen en met je willen spelen
en niet knabbelen op je sjaal
en niet het brood uit je tassen willen halen

Oh, en het brood sowieso
zo heerlijk vers als een brioche en warm
en precies goed en heerlijke koele drankjes met limonade
citroenlimonade met blokjes ijs
en met munt er in

en dan met je zwempak of zonder zwempak

Gewoon zo in je nakie of toch in een zwempak?

Nou ja, in de fantasiewereld word je niet verkouden.

Dat is beloofd

En ook gaat er niemand kijken

oké, beloofd

Dan zonder zwempak.

Nee, nooit is het te koud,
maar aan het einde van de dag wordt het
precies zo fijn frisjes
om met een handdoek om
op nog warm strand te zitten.

En het is niet koud?

Ja, met een warm, zout frietje

Met een frietje?

De lekkerste mayo ooit.

En een klodder mayo?

En dan een handdoek om je heen
En dan iemand
die die handdoek om je heen legt
en je warm wrijft.

Dan zit ik zo vol en dan begin ik te schrijven.
En ik blijf maar doorgaan met schrijven, want het moet er uit. Als
het er niet uitkomt, gaat het vastzitten en als het vast gaat zitten,
dan blijft het klonteren in mijn systeem.
Ik wil het er uit. Het moet er uit. Ik ga er voor en ik zal
overwinnen.

Overwinnen?
Of zachter, in die zin, dat je land omploegt of zoiets.
Land omploegen met eigen handen.
Handen in de aarde, graaien in de klei. Van alles komt boven,
want van alles was dichtgeslibd. Dan is het wroeten en smerig
worden.

En dan zie je die aarde en wil je er het liefst met je gezicht
tegenaan, iets in die aarde is zacht en knuffelbaar,
en trekt en is aanlokkelijk,
maakt niet uit hoeveel wormen.

Alle wormen, en beestjes en dingen helpen mee.
Af en toe een wortel van een plant, zo ploeg je verder in het land,
zo was er dit en dat was er ook,
hup, op de composthoop, van het leven,
dat alles onder de hemel.

Soms gaat het miezeren, de aarde wordt nat,
soms dikke regenstelen, de lucht grijs en somber, de wolken
dreigend, de schemer valt in. Slechts een paar vogels in de lucht,
kraaien die staan te kijken op een afstand, duiven die koeren, en
een klein meesje, dat toekijkt hoe er in de grond wordt gewerkt.

Je handen worden moe, je ogen worden moe. Was dit niet de

grond ook van je vader? Was dit niet de moestuin, de geuren en de schuur, de bak met de spullen, de groenten die kon worden geogst.

Een beeld doemt op van een lange weg, van tegels en gesleep, van omspitten met de oude riek van opa, van verroest materiaal, van zaterdagochtenden, en zomers vol aardappeloogst. En dat we dan net op vakantie waren. Hoe kon ik die moestuin vergeten. Maar ik mag er ook afscheid van nemen.

Mijn land is een ander land, mijn klei mag een andere klei zijn, mijn zaaien is ander zaaien, eigen zaaigoed, ander zaaigoed, andere oogst, ander leven, in de zon, die komt schijnt op wat zal komen, groene voorzichtige sprietjes in de aarde, donker lichte vlekjes, op het tapijt van bruin grijze massa, voorzichtige probeersels in de ochtendzon, en dan je adem die komt, en blaast wolkjes in de nog koude vrieslucht.

Zullen ze het halen, deze nieuwe schatten, ploegend en plegend ben je gegaan,

daar in de aarde was er duisternis
en de duisternis was goed en de chaos ook,
en alles wat nodig was, waren
liefdevolle en werkende handen
een hoofd dat uit kon staan,
en een geduldige blik,
op een nog onbekende horizon gericht.

De weken van ziekte en afscheid van mijn vader waren zo intens
dat ergens
gaandeweg
ook mijn begrip van tijd begon te verschuiven of verdwijnen.
Alsof alles zich verdichtte en de tijd er uitglijpte.
Alsof de randen wegvielen,
alles weefde in en uit elkaar,
als vanzelf,
en alleen wat belangrijk was, bleef over.

Dat was op een bepaalde manier heel rustig
en ook helder en betekenisvol.
Het raakte een kern.
En wij waren middenin die kern.
Als in het oog van een orkaan.
Middenin het leven was de dood en middenin de dood
was het leven.

En ik voel dat die ervaring weer wat begint te vervagen,
nu de dagen verder gaan.
En dat is ook goed.
En
logisch.
Ik observeer het met nieuwsgierigheid
dat dat zo werkt
en dat je dat dus eigenlijk ook niet kunt of hoeft vast te houden.

Tegelijk voel dat ik die beleving – omdat die is geweest-
met mij meegaat. Dat ik ben veranderd.
Dat de herinnering daaraan nagalmt en
de realisatie
dat tijd maar een perspectief is
dat ook zo maar kan verschuiven.

De wortels van de boom liggen onder het gras. Ik kan ze niet zien
maar ze zijn er wel, anders zou de boom niet zo om hoog blijven
staan en niet zo fier kunnen wuiven.

Hoera voor de wortels!

En ook hoera voor de boom

en hoera voor het gras

en hoera voor de lucht

en hoera voor de vogels

en hoera voor het leven dat er gewoon maar is

ook al weet ik niet waarom en hoe en

dat soort dingen blijven een geheim.

Heb jij ook een kerstboom
en wat hangt daarin?
Ook een engeltje?
Ook lichtjes?
Vraagt mijn neefje van bijna vier.

Het is kerst.
We tekenen samen een spin,
en stoken een vuurtje in de tuin.

Vonkjes die vliegen
Vuur dat warm is.

Blos op de wangen.
Heen en weer rijden met de tractor.
Je verheugen op iets lekkers
De cake zien en niet kunnen wachten met eten.

Alles is nog zo groot
want jij bent nog klein
Sprankel
sprankel
je lacht en je danst
door de hele kamer

En dan in de auto naar huis zo heerlijk
in slaap vallen

Langzaam weer tot leven komen
Langzaam weer de woorden vinden
alsof ze nooit weg waren.
Langzaam de weg weer op.
Een andere weg.
Niet weten hoe je hier kwam.
Zin hebben in reizen.

In een magazine vind ik een plaatje van een berg,
majestueus wit met sterke grijze flanken
tegen het koelste blauw.
Het blijkt de Ararat,

de berg waarvan sommigen geloven dat de ark van Noach daar
strandde.

Een symbolisch plek
waar het leven opnieuw begon.

Vanaf de berg Ararat smelt het ijswater in de rivier de Eufraat,
de belangrijke rivier die al eeuwenlang vruchtbaarheid brengt
rondom haar oevers.

Veertig dagen liet God het regenen.
Na veertig dagen opent Noach het raam van de ark.
Een duif vliegt uit, vindt nieuwe grond.

Veertig is nu mijn leeftijd.

Ik begin opnieuw
met leven.

Overal naar toe gaan en reiken naar de lucht
Dat het kleine zo groots is
en dat alles bij elkaar komt
in de aandacht
in het moment.

En dat je daar te vinden bent.

Dat dit het is wat het leven van mij vraagt
Niet om alles te weten
Niet om gelukt te zijn
Niet om alles te kunnen overzien
Niet om altijd zeker te zijn over mijn pad,
maar om telkens weer op weg te gaan.
Leven is dan telkens weer op reis gaan.
Telkens weer de bewuste keuze te maken
om toch uit bed te stappen
om kleren aan te trekken
jezelf weer in de spiegel te begroeten
om telkens die éne stap te zetten
die genoeg is voor de dag.
En dat het dan niet gaat
om hoeveel stappen
je uiteindelijk kan zetten,
maar
dat je bent gegaan.

Vandaag schrijf ik een zin

Zonder die zin was er niets.
Maar nu zijn er de woorden
en is er een begin.

Dankwoord

Dank aan alle lieve Facebooklezers. Jullie zijn, door het scherm heen, een deel van mijn leven geworden.

Dat jullie altijd op reis mogen blijven gaan.

Notities:

Elk einde is
ook
altijd
het begin
van iets nieuws